

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY CATULLE MENDES

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΕΜΑΤΙ

Χ! Λουδοβίκε, έκλεισαν την πόρτα! Πραγματικά ή βαρειά δούλη πόρτα είχε κλείσει. Κάποιος άσειευόμενος ή από άρροσεά, την είχε σφραγίσει άπ' έξω!

Τώρα θα θέλατε ίσως να σας εξηγήσω για ποιά λόγο ο Λουδοβίκος και ή κ.ντέ Μπελζεβίλ βρισκότανσαν τέτοια όρα, μεσάνυχτα πολύ περασμένα, μέσ' στο αιτωβόλωνα, άντι να κοιμουνται ήσυχα—αυτή ή οικόδέσποινα κ' αυτός, ο καλεσμένος, — στα δωμάτια τους στον πύργο;

“Ε, μου ζητάτε πολλά, άγαπητέ άναγνώστα!... Αυτό που μπορώ να σας πω μόνο εινε ότι το ξαφνικό κλείσιμο της πόρτας τους είχε φέρει στη με, αλιότερα σκενοχ,ια του κόσμου... Θά τό-άντιλαμ-βανόσαστε και σεις αυτό άν βλέπατε την άελκισία με την όποία ή κ. ντέ Μπελζεβίλ στριφογύριζε τά γυμνά της μπράτσα έξω άπ' τις δαντέλλες του πενιούάρ της.

— Είμαι χαριέν ή ξεφώνιζε. Δέν ύπάρχει πιά κανεις τρόπος; να ξαναγίρεισιν στον πυργο... Θά μάς βροθύν έδώ, κ' ο σύζυγός μου θα τά καταλάβει όλα... Α Λουδοβίκε, να πού με κατάντησε ή κλωσση μου για όσνα!...

Ο Λουδοβίκος έντωμεταξύ, προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

— Δέν φρονάζουμε; πρότεινε. Τό σπύτι του έπιστάτη δέν εινε πολύ μακριά.

— Εινε πολύ πιά μακριά από τον πύργο. Κι' ο σύζυγός μου, ό όποιος κοιμάται πολύ έαφραδ, θ' άκούσει πρώτος τις φωνές μας. Έξ άλλου φανταζόσαστε ότι μπορώ νάνερχθώ να με ίδου, μόνι μαζή σας, ο' αυτό τό αιτωβόλωνα, οι χωρικοί τό κτήματός;

— Έχω μιά έμπνευσι ή φώναζε ο Λουδοβίκος.

— Πέστε την, πρός Θεου!

— Η πόρτα εινε κλειστή, ά μ' μάς μένει μιά έξοδος...

— Ποιά; Αυτό τό παράθυρο;

— Ναί. Αυτό; ο φεγγίτης.

— Για να βγί κανεις από κει, χρειάζεται σκάλα. Δέν θα τόλμοις ποτέ να πηδήξω από τόσο ψηλά... Και σκάλα δυστυχώς δέν έχω μ...

“Έχουμε κεί καλύτερο. Βλέπετε αυτή την τροχαλία με τό σκονί της;...

— Να!... Μά δέν καταλαβαίνω...

— Θί δέσω τό σκονί από ή μέση σας, θα τό κρατάω από την άλλη άκρη, θα τό άφινω να γλιστρήσει σιγά σιγά από την τροχαλία κ' έτσι θα φτάσετε στο έδαφος, χωρίς κανένα κίνδυνο. Όσο για μένα, θα κάνω ύπομονη ή ως ότου νάρθουν ν' άνοιξουν και τότε θα βρω κάποιον τρόπο για να δικαιολογήσω την παρουσία μου σ' αυτό τον αιτωβόλωνα...

— Λουδοβίκε, θ' άψφουσα και τους μεγαλυτερος κινδύνους για να βώ από δω μέσα... Μά αρχίζει να ξεμερώνη και τά παράθυρα του πύργου βρισκονται άκριβώς άπέναντι σ' αυτό τό φεγγίτη. Ποιός έχει, λοιπόν, άν δέν με δή κρασασμένη στο σκονί με τό άσπρο πενιούάρ μου κανέναν ύπηρέτης που έύληθησε νοοίς, κανέναν προσκαλεσμένο ή κ' ο σύζυγός μου ό ίδιος;...

Ο Λουδοβίκος φάνηκε σάν να σκέπταται μεμικρές στιγμές κ' έπειτα ειλε:

— Κι, όμως αυτό θα γίνη! Άκούστε: Θά σας τυλίξω με σάχνα... Είστε τόσο λεπτή, πολυαγαπημένη μου, ώστε αυτό δέν θα εινε καθόλου δύσκολο... Θά τά δέσω γύρω σας, όπως δένουν τα δεμάτια, και θα σας κατεβάσω άπ' τό φεγγίτη... Έτσι άν σκεδη κανεις, θα φανισθή πώς πρόκειται για ένα δεμάτι με σάχνα. Μόλις βρεθίτε στο έδαφος, θα βγίτε από την πανοπλία σας και θα ξαναγυρίσετε στον πύργο.

— Ναί! φώναζε ή κόμησσα. Αυτό εινε έξυπνο... Υπάρχει βεβαία ερίδος να μου γκαριζουίσω κανένα σάχνα τό άμυλο ή να μου γαργαλίση την έπιδερμίδα... Μά δέν πειράζει... Πρέπει να έγκαρτηγή κανεις στις πιά σκληρές δοκιμασίες, όταν ή περιστάσις τό άπειτεί... Έλα, Λουδοβίκε, ντύσε με με σάχνα...

Μικροκαμωμένη καθώς ήταν ή νέα γυναίκα δέν άρνησε να μεταβληθί σ' ένα δεμάτι με σάχνα. Θά χρειάζόταν,

και στο φώς της ημέρας άκόμα, να την κούταξε κανεις από πολύ κοντά, για να ξεχωρίση λίγη άσπρη σάκκα άνάμεσα στα ξερά σάχνα. Ψηλά, τό λεπτό χρσάσι των μαλλιών της κ. ντέ Μπελζεβίλ γινόταν ένα με τις τούφες των σταχυών. Πισωμένη από τό σκονί, πού ο Λουδοβίκος, γυμμένο προς τά πίσω για να μη φαίνεται άπ' έξω, τό άφηνε να γλιστρήη πολύ σιγά, ή νεαρή πυργοδέσποινα κατέβαινε, χωρίς δυνάτι τροπτάγματα.

Λίγα δευτερόλεπτα άκόμα και θ' άγγιζε τη γή. Μά, έσφαινα, τό σκονί εινε πολύ έλαφρό στα χέρια του κατάληκτου Λουδοβίκου και προσεινοντας τό κεφάλι του έξω άπ' τό φεγγίτη, ειλε περιτρώτος ένα χωρική που έφτυγε, έχοντας φορτωμένο άπάνω στη ράχι του τό ζωντανό δεμάτι με τά σάχνα.

Όσο τρελλός κ' άν ήταν ο τρόμος του Λουδοβίκου, άκόμα πιά μεγάλος ήταν της κ. ντέ Μπελζεβίλ. Ποιός, λοιπόν, την είχε άρπάξει τόπο άπότο; α; Ποιός; λοιπόν, την κρατούσε στους ώμους του με τά δυνάτα χέρια του; Κάποιος από τό ύποστατικό του πύργου, χωρίς άλλο. Υψωνοντας τό μέτωπό της έξω από τό σάχνα τή στιγμή πού την είχαν άρπάξει από τό σκονί, είχε διακρίνει ένα ροδοκόκκινο πρόσωπο νεαρού χωρικού.

Μά τί ήθελε άπ' αυτήν ο άνδρωπος αυτός; Γιατί την άπήγαγε; Πού την έπήγαγε έτσι άπάνω στη ράχι του;

Τό πιά φρόνιμο που είχε να κίνη τάρα, ήταν νά του πη πού εινε και να προσφέρει χρήματα στο χωρικό για να την αφήση να γυρίσει στον πύργο, χωρίς να πη τίποτε σε κανένα.

Ένωμεταξύ, ο χωρικός είχε λιγοστέψει τό δρόμο του και μιλώντας στον έαυτό του έλεγε:

— Α! Α! Τό ήξερα έγώ πώς μπαίνουν κλέφτες τη νύχτα στο σ τβολόνω. Οι κνηφοί! Διαλέγουν τη στιγμή πού όλος ο κόσμος κοιμάται για να μάς γούσουν! Μά, αυτή τη φορά, τους έβασα στα πόδια... Κανεις δέν δά μποροσή να μου πη πώς δέν έβρω τί λέω... Έχω την άποδειξι πάνω στη ράχι μου. Θά πάω στον πύργο, θα ξεπνήσω τον άφέντη μου κι ή θα του δείξω από τό δεμάτι, πού δέν κατέβαινε, βέβαια, μόο-ο του άπ' τό φεγγίτη.

Η κ. ντέ Μπελζεβίλ, άκούοντας αυτά τά λόγια, ένοιωσε μιά μικρή ικανοποίησι κ' ένα μεγάλο τρώμο συγχρότως. Ο χωρικός δέν είχε άντιληρή τίποτε. Νόμιζε πώς αυτό που κρατούσε στον ώμο του ήταν ένα δεμάτι σάχνα και τίποτε άλλο. Μά, άλλοιμονο!... Την έπήγαγε έτσι στον πύργο, και' ευθείαν στον άνδρα της, ό όποιος δέν θα της άνοιγε, βέβαια, την άγκαλία του καθώς θα την έβλεπε να βγαίνη μέσ' από ένα δεμάτι σάχνα!

Και ο χωρικός εξακολούθησε τό μονόλογο του:

— Μά ή; σκεθώ πιά λογικά... Τι συμφερουν έχω έγώ να πώ πώς έρχονται κλέφτες έδώ; Ούτε πιά πλούσιος θα γίνω και τί έχω στη συνείδησι μου τό βόρος ότι θα στείλω τους φτωχούς αυτούς ανθρώπους στη φυλακή... Έξ άλλου μπορώ, άν δέν πώ τίποτε, να κρατησω αυτό τό δεμάτι για λογαριασμό μου... Δέν μοιάζει καθόλου αυτό τό δεμάτι με τ' άλλα... Εινε κάπως βαρέ και βγάζει μιά μυρωδιά που νοιάζει μιας μιλιοίστησι να την ανασαίνης... Πρέπει να εινε από σάχνα έλεεικτά... Και άκριβώς τό σάχνα μου κανένα τού κερββατιού μου εινε σκληρό σάν πέτρα. Άν τό άντικαταστήσω μ' αυτό τό δεμάτι;... Άν κινω μ' αυτό ένα στρώμα... Μά ή όρα περνάει και δέν έχω άποφασίσει άκόμα τίποτε... Νά πάω αυτό τό δεμάτι στον πύργο ή στο κερββατι μου... Α! Θά είξω κορώνα—γαβμάματα και ό,τι άποφασίση ή τύχη.

Τίποτε δέν θα μποροίσε να περιγράψη τον τρώμο της κ. ντέ Μπελζεβίλ, όταν άκουσε αυτά τά λόγια.

— Κυριε! φώναζε. Όσα χρήματα θέλετε θα σας τά δώσω, άν μ' σφραγίση να φύγω κ' άν μου ύποσχεθίτε πώς δέν θα πητε τίποτε σε κανένα.

Τό περίεργο έδώ εινε ότι ο χωρικός δέν ξεφανίστηκε καθόλου, άκούοντας τό φρεγγίτη να μιλάη, Ίσως τό κεφάλι του και δείχνοντας τό γελαστό και κόκκινο στόμα του με τά πάλευκα δόντια, της ειλε, κυττωζοντας την με λαχτάρα, και πόθο φλογερό:

— Σά; ύπόσχομαι ευχαριστός να σας πάσω. Μά να σας αφήσω να φύγετε μόνι, αυτό δέν γίνεται ποτέ...

— Πώς; Στη στιγμή πού σας προσφέρω.

— Κι' όλη σας την περιουσία να μου προσφέρατε, πάλι δέν θα κάνατε τίποτε...

Και κούταξε, από πολύ κοντά, με μάτια άλλόκοτα λαμπερά, τό χαϊνοπαιόνο

(Η συνέχεια εις την σελίδα 2067)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ο κ. Περικλής Καρανάνος (Σκίτσο του κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

ΤΟ ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2026)

και την Φραγκίσκη. Ή τελευταία της φωτογραφία την έδειχνε άδυνατισμένη και μαραμμένη. Και ο Λωράν, βλέποντάς την, σκεφτόταν την υπέροχη νέα που είχε αγαπήσει άλλοτε... Θά είχε μεταβληθῆ τάχα σ' αὐτό τὸ σκιάχτρο ἂν είχε κολληθεῖ τότε νὰ τὴν κάνει δική του ;

Συχνά, ὁ Μωράν ἄνοιγε ἕνα μεγάλο κουτί και κύτταζε ἕνα σπασμένο κλαδί πασχαλιάς πὸ φύλαγε μέσα σ' αὐτό... Μιά μέρα ἡ γυναίκα του τὸν βρήκε ξαφνικά τὴν ὥρα πὸ ἄνοιγε τὸ κουτί και κύτταζε ἑκατακτικός τὸ περιεχόμενό του...

— Θά ἦθελα νὰ μάθω, τοῦ εἶπε τί σοῦ θυμίζει αὐτό ;

Ὁ Μωράν κύτταζε τὴ γυναίκα του, μὲ τὸ πάχος τῆς και μὲ τὴν ἔκφραση τῆς πὸ τὴν ἔδειχνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ της.

Ποῦ εἶχαν λοιπὸν καταλήξει τὰ ὄνειρά του, τὰ ἰδανικά του ;... Σ' αὐτὴ τὴ νοικοκυρά !

Ἀνάσανε βαθεῖα τίς εὐωδίες τῶν ἀνθισμένων πασχαλιῶν, πούμπαιναν ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Κι' αὐτὴ ἡ εὐωδία τοῦ ξανάφερε στὴ μνήμη του γλυκεῖες τρελλές ἀναμνήσεις...

Προσπαθοῦσε ν' ἀναπαράσῃ τὴ Φραγκίσκη, εἶται ὅπως ἦταν ἄλλοτε...

— Αὐτὸ τὸ κλαδί, ἀποκρίθηκε στὴ γυναίκα του, ἦταν ἄλλοτε ζωντανό, μοσκοβολημένο, γεμάτο λουλούδια... Καί νὰ πὸς κατάντησε !

— Τί σοῦ θυμίζει ; ἐπέμεινε ἐκείνη.

— Τὴν πιὸ τίμια πράξι τῆς ζωῆς μου, μιὰ πράξι γυναικῶν κ' εὐγενικῆ.

Καί ρίχνοντας ἕνα βλέμμα μίσους στὴ γυναίκα του, ἐπρόσθεσε :

— Μιὰ πράξι γυναικῶν, γιὰ τὴν ὁπία μεναοῦ ὡστόσο κα-θημερινῶς !

EDMOND JALOUX

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2050)

ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μας.

— Τότε πρέπει νὰ τῆς γράψετε.

— Ἀκριβῶς Μά μιὰ ἐπιστολὴ τέτοια θά εἶνε ἱστορικὴ γιὰ τὴ ζωὴ μας... Θά μείνῃ στὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας... Γι' αὐτὸ θά ἦθελα νὰ εἶνε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ ὕψος, γραμμένη σὲ ὄρατα πρῶτα, σωστὸ μικρὸ ἀριστοῦργημα... Χωρὶς ἀσυναξίες κ' ἀνορθογραφίες...

Κι' ὁ Μπριωμόν ἐπρόσθεσε γελώντας :

— Μά, ἄλλοιμονο ! δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτοῦ μου καθόλου ἱκανὸ γιὰ νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα.

Ὁ Ντελόρμ ἔσκασε στὰ γέλια. Κι' ὁ νέος, παίρνοντας θάρρος, φώναξε κατειθουσιασμένος :

— Θέλετε νὰ τὴ γράψετε σεις ; Ὡ ! τί εὐτυχία !... Γράψετε... γράψετε ἀμέσως...

— Ὁ Ζοζὲφ Ντελόρμ, γελώντας πάντα μὲ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀντιστροφή τῶν ρόλων, ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μὲ τὸ καλύτερο ὕψος του, μὲ τὸ καλύτερο γράψι-μὸ του...

Ἐίχε γίνει ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς... τοῦ γραμματεῶς του !

Κι' ἔγραφε... ἔγραφε...

* Ἀγάπη μου !

Τί εὐτυχία !... Τὸ ὄνειρό μας ἐπῆγε ὄσκα και ὁστά. Αὐτὴ τὴ στιγμή πὸ σοῦ γράφω εἶμαι και ἰδιαίτερος γραμματεὺς τὸν...

Ὁ Μπριωμόν τὸν παρκα-λοῦβοῦσε μ' ἕνα ὕψος θριάμ-βου, κουνώντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του σὸν νόταγε :

— «Μπράβο !... Ὡραῖα !...

Ἔξοχα !... Καλὰ τὰ γράφεις !...

Γράφε... Γράφε...

Κι' ὁ Ντελόρμ ἔγραφε... ἔ-γραφε...

CHARLES FOLEY

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΕΜΑΤΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2045)

ρὸς και ξανθὸ κεφαλάκι τῆς κ. Μπελζεβίλ, πὸ ἔξαφριζε μὲσ' ἀπὸ τὰ στήνα.

Ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ, πὸ ἦταν γυναίκα πεπειραμένη, εἶδε σ' αὐτὰ τὰ μάτια—πὸ ἦσαν πολὺ ὠρτια γιὰ μάτια χωρικοῦ—πὸς θά ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί της...

— Μοναχά, ἐξακολούθησε ἐκείνος, εἶμαι ἄνθρωπος πὸ δέχομαι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἐξίσταζε πρὸ ὀλίγου τί ν' ἀποφασίσω... Ἔσεῖς θά μὲ βγάλετε τώρα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μου. Λοιπὸν, τί λέτε και σεις ; Πρέπει νὰ πάω τὸ δεμάτι στὸν κ. ντὲ Μπελζεβίλ ἢ νὰ τὸ κρατήσω ;... Λοιπὸν, πῶστε μου, τί μὲ συμβουλεύετε ; Νὰ τὸ κρατήσω ;

— Ἄλλοιμονο ! ἀναστῆναξ ἡ νέα γυναίκα. Ἀγοῦ εἶστε τόσο ἀδυσώπητος, ἀφοῦ κιμιὰ πόσους και, καμιά ἰκεσία δὲν μπορεῖ νὰ σὰς συγκινήσῃ... τότε... τότε...

Ἄχ, ἦσαν πολὺ ὠραῖα, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ μάτια τοῦ χωρικοῦ, τὰ ὁποῖα τὴν κύτταζαν μὲ μιὰ φλόγα πὸς μεγάλωνε ὀλίγον...

—... Σὰς συμβουλεύω... ἔξακολούθησε ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ.

Και τὰ δόντια του ἦσαν κατόλεια μὲσ' ἰστὸ ἔρσορδ και νεανι-κὸ στομάτι.

—...Σὰς συμβουλεύω...

— Νὰ πάω τὸ δεμάτι στὸν πύργο ;... ρώτησε χαμογελῶ ντα ἐκείνος.

— Ὡ, ὄχι ! Ὅχι στὸν πύργο ! φώναξε ἐκείνη, κρῖνοντας γρή-γορα-γρήγορα τὸ κατακόκκινο μουτράκι της μέσα σὸ χρυσοῦ δεμάτι... Στὴν καλύτερα σου καλύτερα...

Κι' ἀναστῆναξε παθητικά.

CATULLE MENDES

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2032)

δὺ ἦταν ὑποχρεωμένους νὰ φορᾶν τὸ φράκο του και νὰ πη-γαλῆν στὶς δεξιώσεις. Φοβῆταν μήπως ἡ κακογλωσσία τοῦ σκοτώσῃ κι' αὐτὴ τὴν ἐπαγγελματικὴ του ἱκανότητα, ὅπως τοῦ σκότωσε και τὸν ἔρωτά του. Ἦταν σκλάβος ὄλων αὐτῶν τῶν γυναικῶν πὸς τ' ἄγαποῦσαν και πνίγονταν στὴν ἀγκα-λιά τους γιὰ τὴ καταλάβεινε ὅτι κατὰ βῆθος τῆς περιφρονοῦ σε. Ὁ Τζιάνκομο Λορένα εἶχε τιμωρηθῆ γιὰ τὴ εἶχε παίξει μὲ τὸν ἔρωτα και δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὸ μαρτύριο παρὰ μόνον τὸ βράδυ πὸς παντρεύθηκε τὴ γρηνα μαρκησία πὸς δὲν εἶχε τὴ δύναμη, λόγῳ τῆς ἡλικίας της, ὅστε νὰ τὸν ζηλέψῃ.

ARMANDO KOURTISIO

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ καλλονὴ κ' ἡ ἀσχημία ἐξαφανίζονται ἐξ Ἰσου μὲ τίς ρυτίδες τοῦ γήρατος : Ἡ καλλονὴ χάνεται κ' ἀσχημία κρῖβεται !

Ἐποδέχεται κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὰ ρου-χα πὸς φορᾶ και τὸν ἀπο-χαριετὰ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦ-μα πὸς εἶδειξε.

Φ ν ε λ ὸ ν

Εἶμαι οἰκόνμος, ἀλλὰ δὲν μὸ ἀρέσουν οἱ στερήσεις.

Κ α π ὸ ς

Μὴ δένεις ποτὲ τὴν καρδιά σου σὲ πράγματα περατικά.

Σ α α ὸ ἦ

Ἡ χάρις εἶνε γιὰ τὸ σῶ-μα, ὅτι εἶνε ἡ καλαισθησία γιὰ τὸ πνεῦμα.

Λ ἄ Ρ ο σ φ ο υ κ ὶ

•ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ•
ΕΒΔΟΜΗΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

*Ὅροι συνδρομῶν •ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ•

Ἐσοδαρικὸν δι' ἕν ἔτος Ἀρχ. 200 ἢ Ἐσοδαρικὸν Δολλάρια 6

Ἐξάμηνον » 100 ἢ Ἄμηνες » 7

και δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν και Βαλκάνικα Κοινὰ ἔτησια συνδρομὴ ὀλίγια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικά ἐμβόλαια δὲν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Ἀρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητικῶν και διὰ τὴν
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ
τοῦ κ. Κ. Καλαφατῆλου